

انسان‌های نخستین شکارچیان عسل

گمانه‌زنی دانشمندان انسان‌شناس در زمینه بوم‌شناسی رفتاری و تغذیه‌ای انواع نخستین انسان، حکایت از آن دارد که اجداد اولیه انسان‌ها گوشت‌خوار و سیب‌زمینی‌خوار و از مغزهایی کامل‌تر برخوردار بوده‌اند.

جام جم آنلاین: گمانه‌زنی دانشمندان انسان‌شناس در زمینه بوم‌شناسی رفتاری و تغذیه‌ای انواع نخستین انسان، حکایت از آن دارد که اجداد اولیه انسان‌ها گوشت‌خوار و سیب‌زمینی‌خوار و از مغزهایی کامل‌تر برخوردار بوده‌اند.

البته باید توجه داشت که مغزهای کامل‌تر و سخنگو به لحاظ سوخت و سازی نیز عضوی پر خرج و هزینه بر هستند بنابراین اجداد اولیه انسان برای تأمین انرژی و خرج اضافه بر سازمان مغزهایی با این کلاس کارایی احتمالاً غذاهای غنی از انرژی جدیدی را به رژیم غذایی شان وارد کرده‌اند.

محققان از گذشته به نقش گوشت به عنوان غذایی حیاتی و تعیین‌کننده که امکان بسط و توسعه اولیه مغز را فراهم کرده است، توجه داشته‌اند.

ضمن این که ابزارهای سنگی فراوانی برای شکار و کشتار و قصابی کردن در مدارک و شواهد باستان شناختی همین دوره ظاهر شده‌اند.

در سوابق قدیمی‌تر، ریشه‌های زیرزمینی و بویژه گیاهان غده‌ای از اهمیت بیشتری برخوردار بوده‌اند، اما برخی محققان از غذای حیاتی و شاخص دیگری بنام عسل نام می‌برند که می‌توانسته در تأمین خوراک مغزهای ناطق اولیه نقش مهمی بازی کند.

در همین رابطه یک خانم دانشمند بوم‌شناس رفتاری و انسان‌شناس تغذیه‌ای در دانشگاه نوادای آمریکا، برای این مایع نوشین و مطبوع و نقش مهم آن در حیات دیرین انسان، پرونده‌ای جالب و خواندنی باز کرده است.

عسل توانایی لازم برای بدل شدن به یک ماده غذایی برتر و خوراکی بی‌نظیر را داراست.

چگالی انرژی بالا، حدود 80 تا 95 درصد قند، و منبع کافی و مناسب گلوکز لازم برای تأمین خوراک رشد و توسعه مغز از جمله این کیفیت‌های غذایی هستند.

ضمن این که عسل وحشی حاوی بقایایی از لارو زنبور همراه با چربی، پروتئین، ویتامین‌ها و مواد معدنی است و البته کیفیتی که در رأس همه این صفات قرار دارد سهل‌الهضم بودن این ماده غذایی است.

اما با وجود مزایای تغذیه‌ای بی‌چون چرا، شواهد محسوس و محکمی از عسل خوردن اجداد نخستین انسان در سوابق فسیلی وجود ندارد؛ در واقع مصرف عسل فرآیندی نیست که با ریخت و پاش و ته مانده‌هایی همراه باشد که مثل بقایای شکار و کشتار حیوانات قابلیت فسیلی شدن داشته باشد.

از همین رو استدلال در زمینه نقش عسل در شکوفایی و تکامل مغزهای کهن انسان به سرنخ‌های غیرمستقیمی متکی است.

شیوه کار بومیان شکارچی عسل از این قرار است که پرندگان راهنمای عسل را تا محل کندوهای زنبورهای وحشی دنبال می‌کنند و با آتش زدن بوته علفی نزدیک مدخل کندو و ایجاد دود، زنبورها را خلع سلاح و به آن دستبرد می‌زنند.

در نپال شکارچیان عسل از نردبان‌های بامبویی برای بالا رفتن از دیواره‌های سنگی و پرتگاه‌ها استفاده می‌کنند تا به کندوهایی که در شکاف صخره‌ها و جاهای دنج قرار دارند دسترسی پیدا کنند.

جالب است که هنر باستان نیز این قضیه را که مصرف عسل پدیده‌ای تازه نیست، مورد تأیید قرار می‌دهد.

سنگ نگاره‌هایی مربوط به بیش از 40 هزار سال قبل در آفریقا، اروپا، آسیا و استرالیا یافت شده‌اند که نقش‌هایی از شانه‌های عسل، دسته‌های زنبور و جمع‌آوری عسل را به نمایش می‌گذارند.

با این تفصیل هر چند محققان عسل را به عنوان غذایی حیاتی و شاخص می‌انگارند که امکان رشد و توسعه مغز انسان‌ها را فراهم کرده است اما خود نیز معتقدند که عسل تنها گزینه غذایی برای ایفای چنین نقشی محسوب نمی‌شود.

sciencedaily - مترجم: مهریار میرنیا